

Hvad ser du?

Dette månedsblad udgives for om muligt at være en hjælp til, at Skrifterne åbnes. Derfor finder man normalt ikke politiske problemer taget op til debat i disse spalter.

Jeg gjorde en undtagelse inden folkeafstemningen om Europa-unionen d. 2. juni sidste år. Den havde, så vidt jeg kunne forstå, så store konsekvenser af *åndelig* art, at jeg følte, jeg kunne tillade mig at fremhæve dem.

Det skete ikke uden visse betænkeligheder, og da jeg senere fik at vide, at mine betragtninger havde fået temmelig stor indflydelse, måtte jeg tage op til overvejelse, om jeg gjorde ret, da jeg argumenterede for et NEJ.

Man må jo ikke misbruge prædikestolen! Fra den skal evangeliet forkyndes, intet andet. Den misbruges, når den benyttes til at vinde tilhængere for et politisk program.

Nu skal der snart afholdes en ny folkeafstemning om *Danmarks tilslutning til Maastrichtaftalen* om den europæiske union med de forbehold, vort land har fået godkendt af de øvrige lande.

Der skrives Danmarks-historie i disse år. Det danske NEJ ved afstemningen d. 2. juni sidste år kom som en overraskelse for mange og blev i *Bryssel* beskrevet som et oprør imod den europæiske union. Den blev rystet i sin grundvold og er endnu ikke faldet til ro.

Den kommende folkeafstemnings resultat ventes med spænding overalt i Europa. Den britiske udenrigsminister har sagt, at hvis resultatet atter bliver et NEJ, vil *Stor-Britanien* ikke ratificere Maastrichtaftalen og altså ikke tilslutte sig den europæiske union.

Det vil i realiteten betyde, at unionen må opgives som uigennemførlig. I hvert fald er en union på grundlag af Maastricht umuliggjort.

Der hviler således et ikke ringe ansvar på os, når vi skal afgive vor stemme for eller imod ved den kommende folkeafstemning.

*

I *Folketinget* anbefaler samtlige partier bortset fra *Fremskridtspartiet*, at vi nu siger JA til Maastricht, fordi vi har fået alle vore forbehold godkendt, således at de er juridisk bindende for de andre lande.

Vore forbehold er bl.a. følgende:

1. Danmark bevarer sin egen mønt og deltager ikke i den kommende

møntunion.

2. Det europæiske borgerskab omfatter ikke Danmark.
3. Danmark deltager ikke i en europæisk forsvarspolitik og vil ikke med i en militærunion.
4. Danmark bestemmer selv over sit retsvæsen og politi.

*

Danmark holder sig således udenfor en møntunion, en borgerskabsunion og en militær union. Vi bevarer bestemmelsesretten over vort retssystem. Derudover har vi fået vort krav om større åbenhed over beslutningsprocessen i det europæiske fællesskab opfyldt.

Men ratificerer vi efter et JA ved den kommende folkeafstemning Maastrichtaftalen, danner den det juridiske, folkeretlige grundlag for vort fællesskab med de andre lande, og skønt vore forbehold gælder, taler Maastricht dog om en *union* som det fælles mål for de tolv stater.

*

Sjældent er der pålagt den danske befolkning et større ansvar end ved den kommende folkeafstemning. Udfaldet af afstemningen får betydning på følgende felter:

1. Den bestemmer vort lands fremtidige forhold til de elleve andre lande, vi hidtil har arbejdet tæt sammen med i E.F.
2. Hvis afstemningen bliver et NEJ, vil *Stor-Britanien* ikke ratificere Maastrichttraktaten, i hvert fald ikke i den nuværende form.
3. Bliver det et NEJ, vil den europæiske union med andre ord ikke kunne gennemføres – i hvert fald ikke på grundlag af Maastrichttraktaten.
4. Et NEJ vil derfor betyde et stop for vore nordiske broderlandes ønsker om at komme med i unionen.

*

Et NEJ vil også være et alvorligt slag imod det politiske arbejde i Folketinget.

Først fandt alle partier bortset fra *Fremskridtspartiet* sammen om et »nationalt forlig« på baggrund af afstemningsresultat d. 2. juni.

Dette forlig blev præsenteret for de elleve andre lande, der stort set afviste det

som uantageligt. Den franske præsident og den spanske statsminister var yderst afvisende. Den sidste gik så vidt, at han offentligt gav udtryk for, at den europæiske union godt kunne undvære Danmark.

Alligevel blev alle forbehold, som vi krævede som betingelse for, at Danmark vil gå til en ny folkeafstemning for at opnå et JA, godkendt ved forhandlingerne i Edinburgh.

Et NEJ vil derfor være et næsten lamende slag imod dem og partierne bag det nationale forlig.

*

Afstemningen skal finde sted under den periode, da Danmark fører forsædet i ministerrådet, og da Danmark således også leder forhandlingerne med de andre nordiske lande om deres optagelse i unionen.

Et NEJ på dette tidspunkt vil få alt til at gå i stå, ja bryde sammen.

Hvordan skal vi som Guds børn se på situationen og den kommende folkeafstemning?

*

Hvis vi skal kunne bede ret, må vore hjerter være rene og ydmyge. Vi må se til, at vi ikke optræder med den overfladiske overlegenhed, som desværre nemt kryber ind i vort sind.

Jeg har her i disse spalter flere gange sagt, at de fleste af folketingets medlemmer ikke er bekendende kristne, og at politik helt er af denne verden.

Men jeg har også søgt at understrege, at vi ikke kan tænke på dem med ringeagt, thi hvordan skulle vi så kunne bede for dem?

Vi kan måske endda tænke på dem (eller på mange af dem) med en vis respekt, thi de arbejder hårdt og gør deres yderste for den sag, som de anser for den rigtige. Undertiden kan man endog spørge, om vi, der gerne vil tjene Herren, arbejder lige så hårdt som de og anstrenger os til det yderste.

I en folkeafstemning med så vidtgående konsekvenser som den, der snart skal afholdes, kan ingen af os optræde overlegent eller bedreviddende. Enhver stor afgørelse bør vi nærme os med tilbørlig ydmyghed.

*

Lad os foretage et lille sidespring, inden vi går videre! Lad os betragte forholdet imellem politik og evangelisk kristendom.

Politisk arbejde drejer sig udelukkende om denne faldne verdens indretning. Evangelisk arbejde sigter på menneskers evige frelse, menighedens opbyggelse og Kristi komme. Politisk arbejde har et andet område og et andet mål end evangeliet.

Ville det gavne, om menigheden tog mere del i det politiske arbejde? Det er der, så vidt erfaringen rækker, intet, der tyder på.

*

Vor Herre Jesus kunne med eet ord have løst de politiske problemer i Israel – han kunne selv have overtaget magten, drevet romerne ud, skabt et jordisk paradys for jøderne – men han havde noget langt vigtigere for!

Ja, hvis han var gået ind i det politiske arbejde, havde han svigtet sit kald, og den evige frelse var aldrig blevet fuldbyrdet!

*

Luther talte som bekendt om de to regimenter, det jordiske og det åndelige, og advarede imod at blande dem sammen.

Vi har som konger for vor Gud del i det *åndelige* regimente, og i det har vi vort kald og vor hovedopgave.

Hvad er vor opgave under det *verdslige* regimente? Først og fremmest at gøre vort daglige arbejde samvittighedsfuldt og i øvrigt underordne os under øvrigheden, som er af Gud.

Skal vi ikke politisk kæmpe for at få magten, så vi kan ændre samfundet i kristelig retning? Det tror jeg ikke. For det første skal vi næppe kæmpe for at få magt, og for det andet vil en eventuel ændring af samfundet i kristelig retning ikke være noget værd, når ændringen gennemføres i det ydre med magt.

Vi kan ikke udelukke, at Gud kalder en kristen til en opgave af politisk art, men det vil i så fald være en undtagelse, ikke reglen.

Vor indflydelse på det jordiske samfund ligger på et højere plan og udøves først og fremmest gennem *vort vidnesbyrd* i gerning og tale og gennem *vor forbøn*.

*

Nu tilbage til den forestående folkeafstemning. Der kan ikke herske tvivl om, at vor hovedopgave er *forbønnen*.

Herren bøjer kongers vilje som en vandbæk i sin hånd. Han gør, hvad han vil

i Himmelen og på jorden. For ham er de tolv stater i E.F. ikke mere end en dråbe på en spand, et fnug på vægten, og at Frankrig og Tyskland og Stor-Britanien gerne vil tillægge sig selv stor magt og herlighed, ændrer ikke det mindste på det faktum, at de i hans hånd intet er og intet kan.

Han har pålagt os at bede: »Ske din vilje her på jorden, som den sker i Himmelen!«

Det vil vi gøre af hele vort hjerte!

*

Jeg udtalte mig før afstemningen d. 2. juni, fordi jeg følte, der var væsentlige bibelske grunde til at sige NEJ.

Gud har aldrig knyttet sin velsignelse til jordisk storhed og magt. Tværtimod fremstilles stormagterne i Bibelen altid som vilddyr. Den største velsignelse er udgået fra det mindste af folkene, *Israel*.

Babylon står i Ordet som kødelige menneskers bestræbelser på at skabe enhed og få magt på et grundlag, hvor Gud ikke tages med i betragtning.

At det udelukkende er rent økonomiske og materielle mål, Maastrichtaftalen stiler imod, er indlysende klart. Politikere kan vanskeligt have andre mål.

Vi skal ikke foragte, at de sigter mod højere produktion, en bedre fordeling af midlerne, en bekæmpelse af fattigdom og arbejdsløshed, men vi må som kristne holde fast ved, at midlerne (i dette tilfælde en sammenslutning af Europas stater i en union) ikke helliger målet. Hvis en union i virkeligheden bliver et Babel, en Guds-fjensk stormagt, hvorledes vil vi som Guds børn se herpå?

Har de forbehold, Danmark nu har sikret sig som juridisk bindende for de andre stater, ændret så meget ved åndsindholdet i Maastricht, at vi nu bør sige JA?

*

Jeg føler som sagt i indledningen, at jeg bør være meget tilbageholdende med at udtale mig i politiske anliggender. Ligesom jeg ikke ønsker at få åndelige proslytter, ønsker jeg ikke politiske.

I afgørelser af så vældig en rækkevidde som den forestående folkeafstemning er det vor store forret at gå ind i vort kammer, lukke døren og bede til Gud, som hører vore bønner.

Enhver, der søger Gud, vil få en overbevisning om, hvad han skal gøre. Vi er fælles om at råbe til ham: »Ske din vilje i denne afgørende sag!«

*

Vi venter Herrens snare komme. Forud for den sker forfærdelige ting, der får jordens beboere til at dåne af rædsel. De synes mig allerede under fuld udvikling.

Hvordan handler Herren i så mørk en tid? Han giver folkene hen i deres gudløshed og synd uden at sende dem anger og lejlighed til omvendelse. Således lader han dem høste frugterne af deres eget valg: de valgte at dyrke skabningen fremfor Skaberens og valgte synd og skam fremfor sandhed og ære.

Dernæst gør han folkeslagenes råd til intet. Alle deres råd sker i mørket, thi Herren ænser de ikke. Derfor indeholder de ingen visdom. De fører ikke til Mål, som Gud kendes ved.

Menneskene er ikke i stand til at afværge Guds vrede over synden eller hans dom. Vi ser derfor, at angst og rådvildhed plager menneskene i stigende grad. Ingen tror virkeligt på, at politikerne nok skal finde en udvej ud af elendigheden.

Snarere vil ulykken gå fra det ene land til det andet.

*

Men Gud gennemfører også en anden gerning i endens tid: Han bereder sig et folk – han gør menigheden færdig til det store øjeblik, da han åbenbarer sig i kraft og megen herlighed.

Det er Guds skjulte, herlige gerning, som han kalder os til at være med i. Her finder vi lys midt i mørket, glæde midt i elendigheden og fred midt i håbløsheden.

Her har vi den uforklarlige ære at være Guds medarbejdere i lønkammeret, i vidnesbyrdet, i dagligdagens forskellige opgaver. Det har langt større betydning end alt politisk arbejde tilsammen. Et Guds barn, der går ind i sit kammer og søger Gud i bøn, betyder mere for verden end alle de kendte politikere, der går ind i konferencsalen for at rådslå.

*

Israel er ingen stormagt, men det har større betydning end stormagterne. Frelsen udgår fra jøderne (Johs.4,22).

Israels folk er en anskuelsesundervisning for os alle i Guds udvælgelse, Guds vrede og Guds barmhjertighed.

Gud udvalgte det, skønt det var det ringeste af folkene.

Israel blev slået med blindhed og givet hen. Blindhed og forstokkethed præger det stadig, men Gud har i sin suveræne nåde samlet folket i dets gamle land.

Han vil atter forbarme sig over dem og i eet nu skænke dem synet igen, så de ser hen til ham, som de (og vi) gennemborede. Da vælder hans barmhjertighed ud

over dem alle i ubeskriveligt mål.

*

Guds store gerninger er skjulte for folkene og deres politiske ledere, men de fører sikkert og vist til Guds mål.

Folkenes store gerninger og råd er aldeles ikke store, og de er slet ikke viise, derfor fører de aldrig til salighed, glæde og fred.

Gud kan hvert øjeblik gribe ind og hindre folkene i at gennemføre deres »store« planer – men undertiden lader han alle deres planer lykkes. Skønt mørket har magten og ingen af lederne søger Gud i oprigtighed og anger, lader Gud dem gennemføre, hvad de vil!

Da bliver mørket totalt. En sådan tid er verden på vej ind i. Mørket får magten. Menneskene får deres vilje. Antikrists ånd sænker sig over hele jorden.

*

Da optages menighedens tanker ikke af spørgsmålet om højere levestandard, billigere bolig og bil og den slags ting, men af dette ene: *kan vi forblive tro mod Herren helt ind i døden?*

*

Politikerne lægger store planer og må nødvendigvis tale store ord. Et ord, som ofte anvendes ude og hjemme, lyder således: »Vi må skabe en ny verdensorden!«

De ord lød efter første verdenskrig, da man oprettede *Folkenes Forbund* med hovedkvarter i *Geneve*.

De lød efter anden verdenskrig, da man oprettede *F.N.* med hovedkvarter i *New York*.

De lyder med stærk betoning i denne tid, da man stiler imod Unionen af europæiske Stater.

Den ny verdensorden skal umuliggøre krig og skabe fred på jorden. Den skal skaffe mad og arbejde til alle. Det er ikke vanskeligt at argumentere for en ny verdensorden – hvem vil ikke have fred, mad og arbejde? Hele verden vil af hjertet gå med til en ny verdensorden.

Hver gang, der tales om en ny verdensorden, giver det et gys i Guds børn, thi de fornemmer så tydeligt, at det er antikristelig tale i en antikristelig ånd.

Den nye verdensorden forudsætter en sammensmeltning af religionerne – men det er da også ganske fornuftigt, hvis man kan opnå fred og brød og arbejde derved!!

*

Politikernes store planer og store ord er bevidst eller ubevidst et oprør imod Den Almægtige. Vi lever sandelig i en periode, da der skrives ikke blot *Danmarkshistorie*, men *verdenshistorie* og *menighedshistorie*, og det er samtlige historiens slutningskapitel, der nu skrives.

I Guds time bliver menneskenes store planer og store ord dømt og gjort til skam-

me.

Kun ved at leve Gud nær og lytte til Åndens røst i Guds hellige ord, kun ved at tage enhver mennesketanke til fange ind under lydigheden imod Kristus, kun ved at søge Guds venskab, men ikke verdens kan vi blive bevaret tro imod Herren i denne antikristelige tid, da forførelserne tager til i styrke, og da jordbunden beredes for *Dyrets* fremtræden med al Antikrists magt og ondskab.

*

Der kommer sandelig en ny verdensorden! Vi forventer efter Hans forjættelse nye himle og en ny jord, hvor retfærdighed bor. Kristus kommer snart! Da bliver alt og alle ham underlagt. Vi ved ikke, hvad dette nye år, som vi nu er inde i, vil bringe. Vi kender ikke tider og timer, som Gud har fastsat i sin egen magt og visdom. Vi ved derimod, at vore tider er i hans hænder. Skulle dette år være året for hans åbenbarelse i herlighed og megen kraft, må enhver af os da kunne bestå for Menneskesønnen i hans komme!

I sammenligning hermed er den kommende folkeafstemning og den af mennesker planlagte nye verdensorden kun småtærier, som næppe nogen vil skænke en tanke, når Herren åbenbarer sig!

*